

Ik ben Eva Kraaijeveld, een 3e jaars studente fysiotherapie uit Nijmegen. Ik heb met vol bewondering naar uw site gekeken. Ik ben compleet onder de indruk en ontzettend enthousiast geraakt! Ik vind het een geweldig initiatief van u (en de rest van het bestuur natuurlijk) en ontzettend dapper dat u dit helemaal zelf heeft opgezet! Ik zit momenteel in het 3e jaar van de opleiding. Volgend jaar moet ik nog een laatste stage lopen en wil ontzettend graag in deze sector aan de slag. Nu is mijn vraag aan u of u de ruimte heeft voor een fysiotherapeut in opleiding. Ik ben erg gemotiveerd en heb al een vrij ruime basis qua kennis en handelen ontwikkeld op mijn huidige stage. Ik wil mij verdiepen in deze doelgroep en denk dat ik bij Stichting High 5 Rehab heel erg veel kan leren en ik zou u graag een helpende hand willen toesteken!!! Ik hoop zo spoedig mogelijk een reactie van u te krijgen.

Na het sturen van deze e-mail kon ik alleen maar hopen dat ik daadwerkelijk stage zou gaan lopen bij High 5 Rehab. En daar zat ik dan: 3 februari 2006 met mijn grote mond en dito backpack op de rand van een bed in een kamer dat de kleine drie maanden daarna mijn thuis zou zijn. SLIK. Ik stond op het punt te beginnen aan één van de meest geweldige uitdagingen ever: stage lopen bij stichting High 5 Rehab. Ik had de eer als eerste fysiotherapeut in opleiding hier mijn eindstage doen, wat de uitdaging alleen nog maar groter maakte.

Mijn eerste dagen waren echt uitputtend: namen bij het bijbehorende gezichtje onthouden, woordjes proberen te verstaan, vriendelijk glimlachen om toch contact proberen te maken met de kids (nee, ik ben niet eng, eigenlijk ben ik heel aardig maar ik praat alleen nog bijna geen Bahasa Indonesia) en vertrouwen te winnen bij de ouders (ja, ik zal heel goed voor je kindje zorgen en erg mijn best doen, ook al zie je me nu alleen nog maar toekijken) indrukken verwerken, organisatie van de stichting doorkrijgen en ga zo maar door.

Al snel had ik mijn draai gevonden en na een week had ieder kind al zijn eigen plekje in mijn hart veroverd. Iedere dag weer grepen de individuele verhalen van alle patientjes mij aan. Als je de motivatie ziet bij de kinderen om weer nieuwe dingen te leren, dat is echt onvoorstelbaar. Het moet en het zal lukken en lukt het niet dan proberen we het gewoon nog een keer. Bij enkele kinderen ben ik ook thuis geweest en dan wordt je nog harder met je neus op de feiten gedrukt. Van buiten zien de meeste huizen er namelijk hetzelfde uit, maar binnen zie je het verschil. Op een woensdag ging ik met Komo mee om een maandelijkse groentezak af te leveren bij een kindje die die dag niet naar de stichting was gekomen. Komo bleef buiten met de vader van het meisje praten, ik liep naar binnen. Ik stapte een ruimte binnen (ik kan het echt geen kamer noemen, ja het heeft 4 muren, maar verder..) en het eerste wat tot me doordringt is de stank, het stinkt naar ontlasting. In de ruimte zie ik geen lampen, geen meubels, geen schilderijtjes, helemaal niets. Er hangt wel een klok aan de muur maar die staat stil. In dit huis zitten binnen geen deuren voor de andere kamers. Ik kan bij één van de ruimtes naar binnen kijken: aan de dunne matrasjes op de grond te zien is dat de slaapkamer. In de 'woonkamer' staat helemaal niets, alleen een kastje met een televisie erop. Marieke heeft mij verteld dat mensen echt arm zijn zodra er geen tv is. Heel apart. Deze familie heeft er wel een, maar of ie het doet is maar de vraag. In de hoek zit een meisje in een rolstoel, helemaal alleen. Ze slaapt maar zodra ik dichterbij kom en haar vieze handje pak doet ze haar ogen open. De rolstoel is omgebouwd tot kinderstoel/po-stoel. Ze zit op een zwemband in haar rolstoel en er staat een emmer onder de rolstoel; dat verklaard de doordringende lucht. Het meisje

heeft een quadriplegie en kan niet praten, wel murmelt ze wat. Ik krijg een stoel aangeboden en ga bij haar zitten. Ik begin tegen haar te praten, gewoon in het Nederlands, ik probeer contact met haar te maken, ik wil dat ze me ziet, dat ze me hoort, dat ze weet dat ik haar aandacht geef. Ik pak haar handje wat steviger beet en begin te zingen, ik wil dat ze me aankijkt, dat haar ogen wat gaan stralen, ik wil kunnen zien dat ik tot haar doordring. Ik aai over haar wangetje, over haar vieze haren, net zolang tot ze opkijkt en haar ogen wat meer gaan stralen.

Ik was al best een poos op Bali maar wat ik hier toen zag zette me echt ondersteboven. Toen ik binnenkwam kreeg ik echt een steek, ik vond haar er zo verlaten en alleen uitzien. Ik zal dat moment nooit vergeten.

Het meisje waar ik net over vertelde zit in de groep die nog maar 1 x per maand bij de stichting komt. Deze groep kinderen zijn allemaal ernstig beperkt door hun handicap: ze kunnen allemaal niet lopen en zullen dit ook nooit kunnen. Veel kinderen zijn incontinent en kunnen ook niet praten, ze zijn volledig afhankelijk van anderen en gaan stukje bij beetje steeds verder achteruit. Het is echt verschrikkelijk om te zien hoe deze kinderen eigenlijk alleen staan: naast de zorg en liefde die ze nog van hun familie krijgen hebben ze helemaal niets, letterlijk en figuurlijk geen been om op te staan.

Er komt iedere week wel een gezin langs met een kindje met de vraag of wij hun kunnen helpen. Met z'n driën op de motorbike, vader aan het stuur, moeder achterop met het kind in haar armen of op schoot. Zo kwam ook Supar op een dag bij ons. Supar zag er heel ziek uit. Ze probeert geluidjes te maken maar verder dan een beetje neurieachtige toontjes komt ze niet. Haar rechterarm heeft ze gebogen tegen haar borst gedrukt en haar rechterbeen duwt ze opgetrokken tegen haar andere been. Samen met Marieke luister ik naar het verhaal. Supar is het eerste patientje met een typische encephalitis (hersenvliesontsteking) die ik zie. Supar is helemaal niet naar de dokter geweest met als gevolg dat ze nu niet meer kan praten, niet meer kan lopen en zelfs niet meer zelfstandig kan zitten. Haar moeder vertelt dat ze nu aan het herstellen is van buiktyfus, vandaar dat ze er zo zwakjes uitziet. Marieke geeft aan dat bij dit ziektebeeld heel veel oude functies weer terug kunnen komen, als je in ieder geval op tijd begint met oefenen, heel hard oefenen, van deze functies. Herhalen, herhalen en nog eens herhalen. Supar mag 3 keer per week bij de stichting komen, zodat ze fanatiek bij ons kan revalideren. Gelukkig zijn we er met Supar p tijd bij: na een uur intensief oefenen kan ze alweer zelfstandig zitten en na 1,5 week loopt ze al met hulp. Helaas moest ik alweer terug naar Nederland vertrekken en kon dus niet de rest van haar revalidatie meemaken. Ik was nog geen 3 dagen in Nederland toen Marieke mij een e-mail stuurde met het goede nieuws dat Supar helemaal zelf loopt en dat zelfs haar spraak weer terug is! Het meemaken van dergelijke wondertjes is echt geweldig. Een ziek, zwak en gehandicapt meisje dat niets kan bij binnenkomst zien veranderen in een vrolijk, brutaal en gezond meisje, wat dat met me deed is echt met geen pen te beschrijven.

Voordat ik op stage ging probeerde ik natuurlijk een voorstelling te maken van wat ik zou kunnen verwachten: de armoede, de kinderen, de cultuur en wat dit met me zou doen daar. Maar waar ik geen voorstelling van had gemaakt was hoe het zou zijn om weer in Nederland terug te zijn na al die ervaringen. Het weer meedraaien in de Nederlandse maatschappij viel mij echt zwaar. Iedereen kan zich wel indenken dat

drie maanden stage in een ontwikkelingsland erg ingrijpend en indrukwekkend is, maar wat het met je doet zodra je weer in eigen land bent valt serieus niet met uit te leggen. Het gevoel dat me nu soms nog bekruipt valt alleen te begrijpen door mensen die ook eenzelfde ervaring hebben gehad. De herinneringen aan alle kinderen, hun familie, hun huizen, hun leven, hun toekomst en vaak ook juist het gebrek daaraan, alles maar dan ook echt alles bij elkaar maakt dat ik dit nooit zal vergeten.